

Πίστις εἰς Θεὸν καὶ πίστις τῷ Θεῷ.

(Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ)

Πιστεύομεν εἰς Θεὸν καὶ πιστεύομεν τῷ Θεῷ, δὲν εἶναι τὸ αὐτὸ ἀλλὰ σημαίνει κάτι διαφορετικὸ. Πιστεύω τῷ Θεῷ σημαίνει, πιστεύω εἰς τὴν ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ὅτι εἶναι ἀληθινὴ καὶ σωτήριος. Τὸ νὰ πιστεύομεν εἰς Θεὸν (αἰτιατικὴ πτώσις.. θεόν) σημαίνει νὰ ἔχομε ὀρθὴ γνῶσι – πίστι περὶ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Πρέπει καὶ τὰ δυὸ νάχωμε διὰ νὰ εὐαρεστοῦμε εἰς Θεὸν καὶ ἀνθρώπους. Εἰς τὴν Γένεση γράφει ὅτι «ὁ Ἀβραὰμ ἐπίστευσε τῷ Θεῷ καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην». Πῶς πιστεύσας ἐδικαιώθη; Ἐπίστευσε ὅτι διὰ τοῦ Ἰσαὰκ θὰ εὐλογηθοῦν ὅλες οἱ φυλὲς τοῦ Ἰσραήλ. Ἐπειτα ὅταν ἐζήτησε ὁ Θεὸς τὴν θυσιὰ τοῦ Ἰσαὰκ (διὰ τοῦ ὁποίου ἐδίδοτο εὐλογία) ἔκαμε ὑπακοή. Ἴδου ἡ δικαιοῦσα πίστις.

Ὁ Κύριός μας ὑπόσχεται τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ζητεῖ νὰ μὴν ἀμαρτάνομε, νὰ τηροῦμε τὴν ἐντολὴν Του. Ἐὰν πιστεύομεν καὶ πράττωμεν ταῦτα, τότε πιστεύομεν τῷ Θεῷ.

Ἡ πίστις τοῦ Ἀβραὰμ ἔγινε αἰτία νὰ σαρκωθῇ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ. Οὕτω καὶ εἰς ἡμᾶς διὰ τὰς θείας ἐντολὰς, σωφροσύνη, ταπείνωση, εὐχή, ὑπομονὴ κ.λ.π. εἶναι ὄχι μόνον ἀπόδειξις ὅτι ἀληθινὰ πιστεύομεν εἰς τὴν ὑποσχέσεις τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ γίνεται ὀφειλέτης ὁ Θεὸς νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν Βασιλείαν Του! Ὁ Κύριος μακαρίζει τοὺς φτωχοὺς, τοὺς πενθοῦντας, τοὺς ἐλεήμονας, ἀλλὰ ταλανίζει τοὺς πλουτοῦντας, τοὺς ἀμετανοήτους κ.λ.π. ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΤΩΝ ΜΑΚΑΡΙΣΜΩΝ, ΑΛΛΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΘΕΤΟΝ ΟΔΟΝ, ΑΥΤΟΣ ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΤΩ ΘΕΩ. Διότι λέγει: Δείξον τὴν πίστιν σου ἀπ' τὰ ἔργα σου. Ἄν τηροῦμε τὴν ἐντολὴν Του, τότε ἀληθῶς πιστεύομεν τῷ Θεῷ. Τὸ ὅτι πιστεύομεν εἰς Θεὸν δηλαδὴ εὐσεβῶς φρονοῦμεν περὶ Αὐτοῦ, φαίνεται ἀπὸ τῆς ὁμολογίας ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΘΕΟΦΟΡΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΗΜΩΝ. Ὅπως τὸ νὰ πιστεύομεν ἀψευδῶς τῷ Θεῷ σημαίνει ὄχι μόνον ἀγῶνα κατὰ παθῶν – ἀμαρτιῶν ἀλλὰ καὶ νὰ φεύγομεν τὴν κοινωνία τῶν ἐμπαθῶν ἀνθρώπων ποὺ μᾶς παρασύρουν εἰς ἀμαρτίας, ἔτσι καὶ ἡ ΟΡΘΗ ΠΙΣΤΙΣ ΜΑΣ...ΕΙΣ ΘΕΟΝ φαίνεται ὄχι μόνον ὅταν ἔχομεν γνῶσι Θεοῦ καὶ ἀπορρίπτουμε τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀπομακρυνόμεθα ἀπὸ κακοδόξους, ψευδοποιμένας, τοὺς ἔχοντας ἑτεροδιδασκαλίαις – ἀνορθόδοξο πιστεύω καὶ μᾶς βυθίζουν στὴ δική τους καταστροφή.

Μεγάλῃ βοήθεια λαμβάνομε ἀπὸ τὴν πίστιν εἰς Θεὸν καὶ πίστιν τῷ Θεῷ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀγγέλους καὶ κατὰ Θεὸν ζῶντας ἀνθρώπους. Διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία τιμᾶ καὶ ἐορτάζει τοὺς ἁγίους καὶ τὰς Συνόδους, ὅπου ἀναθεματίζονται οἱ αἰρετικοὶ καὶ οἱ κακοδόξοι διδασκαλίαις τους, διὰ νὰ ἀκολουθοῦμε καὶ ἐμεῖς ἔτσι

τούς ὀρθοδόξους πατέρας – ὁμολογητάς, πιστεύοντας ὅ,τι ἐκεῖνοι ἐνομοθέτησαν. π.χ. «Πιστεύω εἰς ἕναν Θεόν...κλπ.»

Τὰ πονηρὰ πάθη καὶ τὰ αἰρετικά δόγματα δι' ἀλλήλων εἰσάγονται ἀπ' τὴν δικαίαν ἐγκατάλειψιν τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγει ὅτι ἀπὸ τὴν δυσσέβεια ἀκολουθοῦν ὅλες οἱ ἁμαρτίες: ((γνόντες τὸν Θεόν, οὐχ ὡς Θεόν ἐδόξασαν, παρέδωκε ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἀτιμίας....κλπ)).

Ποίησον πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου Σάββατα, διὰ τῆς ἀπραξίας τῶν ἁμαρτιῶν.

(Ἁγ, Γρηγορίου Παλαμᾶ PG:151,94)

Ἄει Πάσχα στὴν ψυχὴ ἐν τῷ φυλάττειν ἑαυτὸν καθαρὸν ἀπὸ μολυσμὸν αἰρετικῆς κοινωνίας.